

Príloha č. 4:

KATECHÉZA PÁPEŽA FRANTIŠKA: TELESNÉ A DUCHOVNÉ SKUTKY MILOSRDENSTVA

„V predchádzajúcich katechézach sme postupne vnikali do vznešeného tajomstva Božieho milosrdenstva. Zamýšľali sme sa nad konaním Otca v Starom zákone a potom sme cez evanjeliové príbehy videli, ako je Ježiš vo svojich slovách a gestách vtelením Milosrdenstva. On v tom čase učil svojich učeníkov: «Budte milosrdní ako Otec» (Lk 6, 36). Je to záväzok, ktorý sa mocne dotýka svedomia a konania každého kresťana. Nestačí totiž mať skúsenosť Božieho milosrdenstva vo vlastnom živote; je potrebné, aby sa ten, kto ho obsiahne, stal aj jeho znamením a nástrojom pre druhých. Navyše, milosrdenstvo nie je vyhradené iba pre mimoriadne chvíle, ale prestupuje celú našu každodennú existenciu.

Ako teda môžeme byť svedkami milosrdenstva? Nemyslime si, že tu ide o veľké vynakladanie síl alebo konanie nadľudských činov. Nie je to tak. Pán nám ukazuje oveľa jednoduchšiu cestu, pripravenú z malých činov, ktoré však v jeho očiach majú nesmiernu hodnotu. Až do takej miery, ako nám povedal, že na základe nich budeme súdení. Skutočne, jedna z najkrajších statí Evanjelia podľa Matúša nám predkladá učenie, ktoré by sme istým spôsobom mohli považovať za „Ježišov testament“ zo strany evanjelistu, ktorý priamo na sebe zakúsil účinok Božieho milosrdenstva. Ježiš hovorí, že zakaždým, keď dáme jesť hladnému a piť smädnému, keď zaodějeme nahú osobu a prijmeme cudzinca, keď navštívime chorého alebo väzňa, robíme to jemu samému (porov. Mt 25, 31 - 46). Cirkev nazvala tieto gestá „*skutkami telesného milosrdenstva*“, pretože pomáhajú ľuďom v ich materiálnych potrebách.

Je tu však aj ďalších sedem *skutkov milosrdenstva, nazvaných „duchovnými“*, ktoré sa týkajú ďalších rovnako významných potrieb, zvlášť dnes, pretože tieto sa dotýkajú intimity osôb a neraz najviac boľia. Všetci si z nich určite pamätáme jeden, ktorý sa stal súčasťou bežnej reči: „Trpezlivo znášať nepríjemné osoby.“ A veru, existujú takéto nepríjemné osoby! Mohlo by sa nám to zdať vecou nevelmi dôležitou, nad ktorou sa pousmejeme, avšak je v tom hlboký prejav lásky; a tak je to aj s ostatnými šiestimi, ktoré je dobré pripomenúť: *radíť pochybujúcim, učiť nevedomých, napomínať hriešnikov, utešovať zarmútených, odpúšťať urážky, modliť sa k Bohu za živých i mŕtvych.*

Sú to veci každodennosti! „Som zničený...“ – „Veď ti Boh pomôže, ja nemám čas...“ – Nie tak! Zastavím sa, vypočujem ho, „stratím s ním čas“ a uteším ho, toto je gesto milosrdenstva! A preukázali sme ho nielen dotyčnému, preukázali sme ho Ježišovi!

V nasledujúcich katechézach sa pozastavíme pri týchto skutkoch, ktoré nám Cirkev predstavuje ako konkrétny spôsob prežívania milosrdenstva. V priebehu storočí ich praktizovalo mnoho jednoduchých ľudí, ktorí tak vydávali nefalšované svedectvo viery. Cirkev kdekoľvek, verná Pánovi, prechováva prednostnú lásku voči najbezmocnejším. Často sú to osoby v našej blízkosti, ktoré potrebujú našu pomoc. Na ich uskutočňovanie nemusíme chodiť vyhľadávať ktovie aké podujatia. Lepšie je začať od tých najjednoduchších, ktoré nám Pán ukazuje ako najnaliehavejšie.

Vo svete, žiaľ, zasiahnutom vírusom ľahostajnosti, sú skutky milosrdenstva najlepším protilekom. Učia nás totiž pozornosti voči najzákladnejším potrebám našich «najmenších bratov» (Mt 25, 40), v ktorých je

prítomný Ježiš. Ježiš je vždy prítomný tam, kde je nejaká núdza, človek v núdzi, či už materiálnej alebo duchovnej. Rozpoznať jeho tvár v tom, ktorý je v núdzi, je ozajstnou výzvou proti ľahostajnosti. Umožňuje nám to byť vždy ostražitými a predísť tomu, že by Kristus prešiel okolo nás bez toho, aby sme ho postrehli. Znovu mi prichádza na myseľ výrok sv. Augustína: «*Timeo lesum transeuntem*» (*Serm.*, 88, 14, 13). „Bojím sa, že Pán prejde povedľa“ a ja ho nerozpoznám; že Pán príde ku mne v niektorom z týchto maličkých, núdzných a ja nepostrehnem, že je to On. Mám strach, že Pán prejde a ja si to nevšímam. Kládol som si otázku, prečo sv. Augustín hovoril o *obávaní sa* Ježišovho prechodu. Odpoveď je, žiaľ, v našich postojoch: pretože sme často roztržití, ľahostajní, a keď Pán prechádza popri nás, strácame príležitosť na stretnutie, na stretnutie sa s ním.

Skutky Božieho milosrdenstva v nás prebúdzajú potrebu a schopnosť urobiť vieru živou a činnou prostredníctvom lásky. Som presvedčený, že skrze tieto jednoduché každodenné gestá môžeme doviesť pravú kultúrnu revolúciu, ako sa to udialo v minulosti. Ak každý z nás, každý deň, vykoná jedno z nich, spôsobí vo svete revolúciu! Koľkých svätých sa ešte dnes spomína nie kvôli veľkým dielam, ktoré uskutočnili, ale pre lásku, ktorú vedeli odovzdať! Pomyslime na Matku Terezu, nedávno svätorečenú: nepripomíname si ju kvôli mnohým domom, ktoré otvorila vo svete, ale preto, lebo sa skláňala nad každou osobou, ktorú nachádzala uprostred ulice, aby jej navrátila dôstojnosť. Koľko opustených detí objala v náručí; koľkých umierajúcich sprevádzala na prahu večnosti držiac ich za ruku! Tieto skutky milosrdenstva sú črtami tváre Ježiša, ktorý sa ujíma svojich najmenších bratov, aby každému priniesol nežnosť a blízkosť Boha. Nech nám Duch Svätý pomáha; nech Duch Svätý zapáli v nás túžbu žiť takýmto životným štýlom! Naučme sa znovu naspamäť skutky telesného a duchovného milosrdenstva a prosme Pána, aby nám ich pomáhal uskutočňovať každý deň, keď vidíme Ježiša v človeku, ktorý je v núdzi.

Prevzaté a upravené zo zdroja: <http://sk.radiovaticana.va/>